

# Η κυρα-Καλή κι η κυρα-Κακή συναντούν τους 12 μήνες

/ [Πεμπουσία](#)



- Όλο βρέχει, βρέχει, διακοπές είναι αυτές; Κι έχει και κρύο, δεν μπορούμε να παίξουμε! Αν χιόνιζε, κάτι θα γινόταν, θα παίζαμε χιονοπόλεμο.

*Ο Μανολάκης κλότσησε τη μπάλα με μανία και κείνη «έσκασε» κυριολεκτικά στο τζάμι της μπαλκονόπορτας. Ευτυχώς που η γιαγιά ήταν στο σπίτι κι όχι η μαμά κι ο μπαμπάς, γιατί ποιος ξέρει τι «εξάψαλμο» θα άκουγε! Η Δήμητρα είχε καθίσει κιόλας στον καναπέ στην αγκαλιά της γιαγιάς και ...*

*- Γιαγιά όλες οι εποχές δεν έχουν την ομορφάδα τους; Έτσι δε λέει η κυρα-Καλή στο παραμύθι; Να το πούμε και στον Μανόλη, για να μη στενοχωριέται.*

*- Η καημένη η κυρα-Καλή δούλευε στην πλούσια κυρα-Κακή, της έκανε όλες τις δουλειές και της ζύμωνε και το ψωμί. Κι όταν τέλειωνε με το ζύμωμα δεν έπλενε τα χέρια της, αλλά με τα ζυμάρια στα χέρια πήγαινε σπίτι της, τα ξέπλενε με νερό μέσα σε μια κατσαρόλα κι έφτιαχνε μ' αυτό, χυλό για τα παιδάκια της.*

*Ο Μανολάκης ήδη, στην αρχή κοιτώντας με απορία και μετά με ενδιαφέρον και περιέργεια, είχε καθίσει στην άλλη άκρη του καναπέ και περίμενε τη συνέχεια της ιστορίας.*

*- Κι εκείνα τα παιδάκια της, συνέχισε η γιαγιά, στρουμπουλά στρουμπουλά γίνονταν και μεγάλωναν με τη βοήθεια του Θεού και την υπομονή και την αγάπη της μάνας τους της κυρα-Καλής. Μα η κυρα-Κακή, η αρχόντισσα, τη ζήλεψε κι όταν έμαθε πως με τα ζυμάρια που περίσσευαν στα χέρια της έθρεφε τα παιδιά της εκεί μπροστά της, στο σπίτι της.*

*... με το δικό μου το ζυμάρι!*

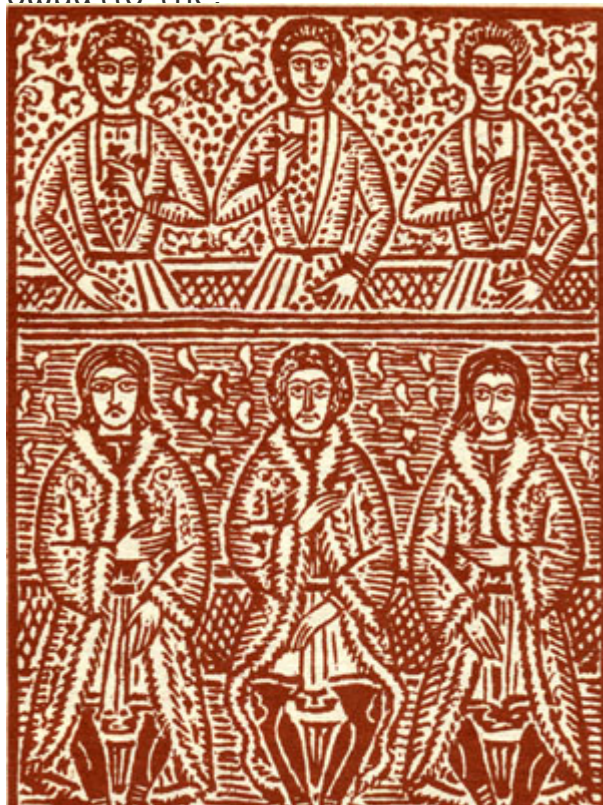


*Η καημένη η κυρα-Καλή έφυγε πικραμένη κι*

άρχισε να περιπλανιέται. Πού θα έβρισκε λίγο φαγητό για τα παιδάκια της, μέρα που ήταν, παραμονή πρωτοχρονιάς; Ξαφνικά, στο τέλος του δρόμου και στην αρχή του δάσους είδε ένα παράξενο φως κι όταν πλησίασε βρέθηκε μπροστά σε μια φωτισμένη σπηλιά. Εκεί την υποδέχτηκαν δώδεκα παλικάρια κι όταν τους είπε την ιστορία της τη λυπήθηκαν, της έδωσαν ένα ζεστό να πει και της υποσχέθηκαν πως θα της έδιναν φαγητό για τα παιδιά της. Μόνο, ήθελαν να τους πει τη γνώμη της για τους μήνες και τις εποχές του χρόνου. Η καλοσυνάτη κυρα-Καλή είχε να πει για όλους τους μήνες μόνο καλά: Οι ανοιξιάτικοι στολίζουν τη γη με τα σπαρτά και τα λουλούδια, μας φέρνουν το Πάσχα και την Πρωτομαγιά και με τις βροχούλες τους μεγαλώνουν και πρασινίζουν τα στάχια και τα σπαρτά. Αν πεις το καλοκαίρι με τους ζεστούς μήνες, μεγαλώνει η μέρα, τα παιδιά παίζουν όλη μέρα, ντυνόμαστε ελαφρά και πάμε διακοπές και θερίζουμε τα στάχια κι έχουμε κι ένα σωρό φρούτα και λαχανικά. Κι αν πεις για το φθινόπωρο, μαζεύουμε τα σταφύλια και κάνουμε το κρασί, αρχίζουν τα σχολεία και με όρεξη τα παιδιά βρίσκουν τους φίλους τους και μαθαίνουν γράμματα και σιγά σιγά με τα πρωτοβρόχια δροσίζεται η γη που έμεινε ξερή το καλοκαίρι κι εμείς ετοιμαζόμαστε για τον χειμώνα που θα έρθει. Αλλά και ο χειμώνας δεν έχει τη χάρη του; Όλη η πλάση ξεκουράζεται κι οι σπόροι κάτω από τη γη τρέφονται με τα χιόνια και τις βροχές, για να πετάξουν τα μπουμπούκια τους την άνοιξη. Κι η οικογένεια μαζεύεται στο σπίτι και γιορτάζουν όλοι μαζί Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά. Υπάρχει καλύτερο από τη δεμένη οικογένεια;

- Όλα καλά κι ευλογημένα τα έκαμε ο Πανάγαθος Θεός, παιδιά μου!!

Οι δώδεκα μήνες, γιατί αυτοί ήταν τα παλικάρια που συνάντησε η κυρα-Καλή, εκτός από το φαγητό, της έδωσαν και ένα μεγάλο κανάτι βουλωμένο με μια τάπα όμως, που της είπαν να μην το ανοίξει παρά μόνο όταν έφτανε σπίτι της, στο δωμάτιό της.



Η κυρα-Καλή και σταυροκοπήθηκε, όταν, ανοίγοντας τη τάπα βρήκε τα χρυσά νομίσματα.

κυρα-Καλής ομορφοντυμένα και καλοταϊσμένα, ανήμερα Πρωτοχρονιά, την πίεσε κι έμαθε το μυστικό της. Εξάλλου η κυρα-Καλή δεν της κρατούσε κακία αφού είχε ψυχή αγαθή για όλον τον κόσμο.

- Ακούς εκεί φλουριά για την Καλή! Μωρέ, τώρα θα δεις τι θα κερδίσω εγώ!

Μια και δυο βρίσκει κι αυτή τους μήνες. Μα, πού καλή κουβέντα να βγει από το στόμα της: Οι ανοιξιιάτικοι μήνες απαίσιιοι και βροχεροί, μέσα στις λάσπες και την υγρασία κι αν πεις για Πάσχα και Πρωτομαγιά, φασαρία και κούραση! Οι καλοκαιρινοί καλύτεροι μαθές; Μέσα στον ιδρώτα είμαστε και σκάμε από τη ζέστη κι όσο για το φθινόπωρο και τους μήνες του σχολεία, έξοδα τρεχαλητό, δουλειές στα χωράφια με το όργωμα, μακριά, μακριά... Ε, για τον χειμώνα τι καλό να δεις με τα κρύα που πουντιάζουμε, πάρε τον Δεκέμβρη, χτύπα τον Γενάρη και δείρε τον Κουτσοφλέβαρο!

- Γιαγιά, πήρε κι αυτή σταμνί; ρώτησε ο Μανόλης που είχε καθίσει πια στα πόδια της γιαγιάς.

- Και βέβαια πήρε, αλλά όταν το άνοιξε στο σπίτι της, βρήκε μονάχα πέτρες κι έσκασε από το κακό της και τη ζήλια της.

- Εντάξει, κατάλαβα, είπε ο Μανολάκης σκύβοντας το κεφάλι.

- Μανολάκη μου, **σ' όλα τα πράγματα υπάρχει η καλή πλευρά και πρέπει αυτή να βλέπουμε και να αισθανόμαστε την ευτυχία για όσα καλά έχουμε. Είδες τώρα που είμαστε μαζί, αγαπημένοι, και χαιρόμαστε ό ένας τον άλλο; Και η βροχή χρειάζεται και η ζέστη και τα λουλούδια και τα κρύα. Σ' όλα οι άνθρωποι βρίσκουμε την ευτυχία και την καλοσύνη, αρκεί να την έχουμε μέσα μας.**

...Και μια ζεστή αγκαλιά περίμενε και τη Δήμητρα και τον Μανόλη.



Λαογραφικό Μουσείο Κοζάνης

Δ.Σ.

Διασκευή του παραμυθιού «ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ», που περιλαμβάνεται στη συλλογή του Γ.Α.Μέγα «Ελληνικά Παραμύθια». Οι παραδοσιακές εικόνες των μηνών είναι του Ράλλη Κοψίδη, από το ομώνυμο βιβλίο των εκδόσεων της Εστίας.

*Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις την αφήγηση του παραμυθιού*

Your browser does not support the audio element.

*Μια παραλλαγή του παραμυθιού μπορείς να δεις παρακάτω σε κινούμενα σχέδια*